

**ВСЯКА РАБОТА СИ ИСКА
МАЙСТОРА
БЪЛГАРСКА НАРОДНА
ПРИКАЗКА**

chitanka.info

Когато чакалът се появил на тая земя, не знаел да яде месо, ами само тревица. Веднъж, като си пасял из полето, вдигнал глава и видял недалеч планината. Рекъл си: „Я да се поразшета нагоре, да видя що има, що няма“.

Отишъл и като се щурал из храсталаците, насреща му изскочил неговият братовчед кум Вълчан. Само че тогава още не се познавали. Чакалът го взел за охранено куче, а вълкът — за малко вълче. Рекли си „Добро утро“, здрависали се, па седнали на опашките си на приказка и разговорка. От дума на дума разбрали се кой какъв е и много се зарадвали, че излезли такива близки роднини. Вълкът попитал:

— Ами ти бе, братовчеде, как живееш долу в полето? Как си там с яденето и пиенето?

— Много харно, братовчеде — отговорил чакалът. — Ям си зелена тревица, пия бяла водица — гладен и жаден не оставам.

— Че защо само трева бе, братовчеде, а не ядеш месо? В полето има толкова добитък? Ката ден можеш да давиш по едно добиче и да си хапваш преснина.

— Вярно е: и овце има, и коне, и магарета, и телета — всички заедно си пасем. Само че аз не знам как се дави и затова не ги ям. Туй не ми е занаят, а не съм имал и майстор, който да ме научи.

— И таз добра-а! Та ти си бил глупчо и половина! Да живееш сред месото и да си тъпчеш търбуха с трева! Ами че тревата е за овцете и кравите, за конете и магаретата — за друго на тях умът не им стига. А ние с тебе, като сме толкоз близка рода, трябва да ядем само месце и да лочим кръвчица. Казваш, че не си бил при майстор и не си научил тоя занаят? Имал си късмет, че ме срещна. Аз още днес ще те науча какво да правиш, та да не срамиш повече рода ни!

— Научи ме, братовчеде, научи ме! Като те слушам и гледам и на мен ми се прищя да опитам вкуса на месото.

— Хайде тогава, води ме, дето пасат ония животни. Аз ще удавя някое, пък гледай и се учи! Искаш ли?

— О-о-о, преславни братовчеде! Искам, как да не искам. Кой слепец не иска да прогледне? Ако ме научиш на твоя занаят, ще те благославям, дорде си жив.

— Е, щом е тъй, води ме! Ама, първо, я ми виж очите дали са червени?

Чакалът го погледнал в очите. Те святакали с алени пламъчета, че от тоя разговор вълкът се бил настървил и вече гледал на кръв.

— Червени са, братовчеде, червени като въглени — рекъл чакалът.

— Е, ще ядем тогава прясно месце, братовчеде! Ами я мини отдире ми и виж дали ми се тресат краката?

Чакалът отишъл зад вълка. Видял, че краката му треперили от нетърпение:

— Тресат се, тресат се!

— Е, ще ядем тогава прясно месце, братовчеде. Сега кажи „На слука“ и да вървим.

— На слука, братовчеде!

Слезли в полето. Чакалът завел кум Вълчан при един кон, който си пасял кротко и никому зло не мислел.

— Отвори си сега добре очите и гледай! — пришепнал вълкът и взел да се прокрадва към коня.

Подире му залазил и чакалът. Щом наближили, конят ги усетил и почнал да обръща задницата си и да хвърля къчове. Добре, ама майсторът бил хитър и се пазел — все налитал откъм главата му. Подир някое време вълкът се снишил, подскочил и забил зъби в муцуната на коня. Клетото добиче се обърнало, зацвило от страх и болка. А разбойникът се изловчил, прегризал му гръкляна и го съборил на земята.

— Ела сега, приятелче, да си хапнем прясно месце! — поканил кум Вълчан братовчеда си.

Нагостили се двамата като по задушница. На чакала много му се усладило конското месо.

— Е, братовчеде, видя ли как се дави кон — попитал го вълкът.

— Видях, братовчеде, видях и научих! — отговорил чакалът и си облизал муцуната. — Благодаря ти и те благославям да живееш вовеки! Куршум да те не стига, капан да те не хваща, задето ме посвети в тоя занаят!

Разделили се. Кум Вълчан си отишъл в планината, а чакалът се изтегнал под една трънка на сянка с издут търбух.

Подир някое време чакалът срещнал една лисица. Похвалил ѝ се:

— Е, кума Лисо, не съм вече тревопасно като агнето. Научих се коне да давя и все преснина ще ям.

Подивила се лисицата:

— Бре, побратиме, как научи тоя майсторлък?

— Братовчед ми Вълчан ме научи.

— Блазе ти! Блазе и на мене, че те срещнах, та покрай теб и аз да се облажа. Хайде да те заведе хе-е-й на оная ливада. Там пасе един кон. Да го удавиш, че да го изядем.

— Бива, сестро. Само че първом ме погледни в очите и ми кажи дали са червени?

Втренила се кума Лиса в очите му. Рекла:

— Не са червени, побратиме.

— Не тъй! Кажи, червени са! Инак няма да има лов.

— Е, червени са, червени...

— Ха тъй! Ще ядем прясно месце. Води ме сега там, дето има лов! — тъй рекъл чакалът, пък забравил, че лисицата трябва да му пожелае и „На слука“.

Нейсе! Тръгнали. Отишли на ливадата, където пасял конят. Чакалът залазил, тихичко се прокраднал и се хвърлил да сдави коня за муцуната, както го научил кум Вълчан. Ала конят не се уплашил от такова дребно зверче. Вдигнал само глава и чакалът ухапал въздуха. Почнал той да се върти около коня, да търси сгода да го ухапе за муцуната. Накрай на коня му додеяло от тази игра и като ритнал едно текме, уцелил чакала право между очите. Презкамбичнал се три пъти във въздуха клетият миризливец и паднал на тревата, повече умрял, отколкото жив.

Видяла кума Лиса всичко и не знаела да се смее ли, или да жали своя побратим. Щом си отишъл конят, тя се приближила до чакала и видяла, че очите му били само кръв и целият треперел като от треска.

— Е, побратиме, ето сега очите ти са червени и целият се тресеш, а не преди малко, когато ме караше да ти казвам туй, което не е.

Това му рекла кума Лиса и оставила чакала да лежи и да се свестява.

Оттогаз насам, и до ден-днешен, чакалите не смеят да се приближат до кон. Гледат го отдалеч, облизват се и го чакат да умре, та тогава да го ядат. Защото още от она техен пралядо са научили тая мъдра приказка: „Онова що е дадено на майстора, не е дадено на калфата“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.